

Instituut
voor Musicwetenschap
der Rijksuniversiteit
te Utrecht

Lb-R 1

Instituut
voor Muziekwetenschap
der Rijksuniversiteit
te Utrecht

BIBLIOTHEEK UNIVERSITEIT UTRECHT

3042 419 0

LB: R 7

**ORATORIËN,
Cantaten en Psalmen.**

DE OORSPRONKELIJKE TEKST,

BENEVENS

EENE METRISCHE NAVOLGING

DOOR

J. P. HEIJ E.

XV.

DE PELGRIMSTOCHT DER ROOS,

DOOR

ROBERT SCHUMANN.

VIERDE DRUK.

TE AMSTERDAM, BIJ

J. H. & G. VAN HETEREN.

1877.

De Uitgevers behouden aan zich het uitsluitend Copyrecht van de bij hen uitgegeven Vertalingen van Oratoriën, Cantaten, Psalmen, enz., waarvan het drukken en uitgeven zonder hunne toestemming aan niemand vergund is.

P. H. van Meeren.

he
vo
toe
der
da
ho
me
bei
en
do
in
kor
wel
uit
ver
der
dich
over
ook
bear
en t
deel

TAA

SCHUMANN heeft, even als MENDELSSOHN, een bij uitnemendheid gelukkigen takt in het kiezen der dichterlijke teksten voor zijne compositiën. 't Verhoogt zeker de waarde zijner toonscheppingen; maar 't maakt dan ook het goed verstaan der woorden bij de uitvoering dubbel noodzakelijk. Moge 't daarom velen welgevallig zijn, moge 't veler kunstgenot verhoogen, dat ik den „Pelgrimstocht der Roos" aan deze verzameling toevoeg. Wel is het dichtstuk, in *gedachten* en *vorm* beiden, op lange na zoo voortreffelijk niet als het „Paradijs en de Peri"; wel zou men, wat de *gedachte* aangaat, Rosa's dood wat meer *gemotiveerd* wenschen (b. v. — zoo als ik 't in de vertaling aanduidde — door het stervend ter wereld komen of door het langzaam wegwijnen van haar kind); — wel zou men, wat den *vorm* betreft, den hier en daar, in uitdrukking en metrum, slordigen versbouw (die de *metrische* vertolking zoo erg bemoeijelijkte) wat dichterlijker en afgeronder begeeren; — maar toch blijft de grondgedachte van het dichtstuk oorspronkelijk en liefelijk, en heeft de bewerking overvloed van schoone en bevallige trekken. 't Was mij dan ook in waarheid een lust, met de zwarigheden, welke deze bearbeiding opleverde, te worstelen. Heb ik ze overwonnen en ten ondergebracht? De lezer — neen de hoorder! — oordeele! Mogt dat oordeel al vast niet uitvallen ter ongunste *onzer*

TAAL.

H.

Der Rose Pilgerfahrt.

M Ä R C H E N ,

NACH EINER DICHTUNG VON MORITZ HORN.

MUSIK VON

ROBERT SCHUMANN.

Erster Theil.

Eine Sopranstimme

Die Frühlingslüfte bringen,
Den Liebesgruss der Welt,
Des Eises Bande springen,
Es grünt das öde Feld.

Zwei Stimmen.

Die ersten Blumen tauchen
Aus grünem Wiesenplan,
Und schau'n mit Kindesaugen
Uns frühlingsgläubig an.

Im maiengrünen Kleide,
Mit Blüthen reich gestickt,
Hat sich zur Osterfreude
Ein jeder Baum geschmückt.

Zu Dreien.

O sel'ge Frühlingszeit!
Du trocknest stille Thränen,
Die unsres Herzens Sehnen
Geweint im tiefen Leid.

In manche Winterbrust
Tönt auch dein Sonntagsläuten,
Und mancher Keim der Freuden
Erwacht zu neuer Lust.

De Pelgrimstocht der Roos.

SPROOKJE,

NAAR EEN GEDICHT VAN MORITZ HORN.

MUZIEK VAN

ROBERT SCHUMANN.

Eerste Deel.

Eene Sopraanstem.

De lentekoeltjes stoeijen

Door 't lang verdord plantsoen,

De ontboeide beekjes vloeijen,

't Besneeuwde veld wordt groen.

Twee Stemmen.

De kleine bloemenknopjes

Zien schuchter uit het gras,

Of 't vol van kinderkopjes

Met vriendlijke oogjes was.

De boom met groen behangen,

Met bloesems rijk gesierd,

Stemt ruischend in de zangen,

Waarmee men 't Paaschfeest viert.

Drie Stemmen.

o Zaalge Lentetijd!

Gij droogt den traan der smarte;

Gij troost het arme harte,

Dat, vruchtloos smachtend, lijdt.

En in 't verstijfd gemoed

Dringt koestrend zongewemel,

En trekt de ziel ten Hemel,

Vol geuren, licht en gloed.

Tenor.

Johannis war gekommen,
 Der Erde Hochzeitstag,
 Wo sie als Braut am Herzen
 Des lieben Frühlings lag.

Die stille Nacht umschleiert
 Den Schlummer der Natur,
 Das blasse Licht des Mondes
 Durchwandelt Hain und Flur.

Die kleinen Blättchen schwirren
 Kaum hörbar in dem Baum,
 Um Schilf und Wasserblumen
 Schwebt Schlaf und Abendtraum.

Alt.

Was ist auf jener Wiese
 Für zauberischer Sang,
 Und unter'm Frühlingsgrase
 Für wunderlicher Klang?

ELFENREIGEN.**Chor der Elfen.**

Wir tanzen, wir tanzen
 In lieblicher Nacht,
 Bis der Tag vom Schlummer
 Morgenroth erwacht,
 Bis vom Thau die Blume
 Neues Leben trinkt,
 Hoch auf, liderselig,
 Die Lerche sich schwingt.

Tenor.

Und wie sie sangen, da hören sie
 Eine zarte, klagende Melodie.
 Flugs hält der Tanz, der Wirr gerauscht,
 Und Alles auf das Liedchen lauscht.

DIE ROSE.

Frühling ist nun wieder kommen,

Tenor.

Sint Jansdag was gekomen —
 Der Aarde bruiloftsdag,
 Waarop ze, in maagdelijk schromen,
 Aan 's Voorjaars harte lag.

De nacht dekt berg en dalen
 Met donkre nevelsprei,
 Het maanlicht giet zijn stralen
 Als zilver langs de wei.

Van 't sluimrend loof der boomen
 Suist naauw een enkel blad,
 De waterlelies droomen
 In 't ongerimpeld nat.

Alt.

Wat ruischt door gras en sprieten
 Een toovermelodij,
 Als zweefde in blij genieten
 Een dartle Geestenrij?

ELFENDANS.**Koor der Elfen.**

Wij dansen, wij zingen
 o Nacht! in uw' schoot,
 Tot ge er in komt dringen,
 Stralend morgenrood!
 Tot de dauw weer streelend
 't Bloempje laafnis geeft:
 Omhoog — liedren kweelend
 De leeuwrik weer zweeft.

Tenor.

En als zij 't zongen — daar hoorden zij
 Eene teedre, klagende melodij,
 Stil houdt de dans langs beemd en vliet,
 En allen luistren naar het lied:

DE ROOS.

Voorjaar, koestrend weergekomen,

Hat gerufen : „auf, erwach !“
 Was soll mir das Blühen frommen,
 Der das Herz vor Sehnen brach ?
 Wenn die Mädchen mit mir kosen,
 Wenn von Liebe singt ihr Lied,
 Klag' ich dass uns armen Rosen
 Nie ein Liebes-Frühling blüht !

ELFENFÜRSTIN.

Du thöricht Kind,
 Du wünschest Dir der Liebe Lust,
 Wohl Dir, dass Du von ihren Schmerzen
 Bis diesen Frühling nicht gewusst.

DIE ROSE.

Ich möcht' es tragen, alles Weh,
 Ich fühl' mich stark : —

ELFENFÜRSTIN.

Du, Röslein, — Du ? —
 Verlassen willst Du unser Reich,
 Wo Glück und Frieden ewig walten ? —

DIE ROSE.

O, lass mich eine Jungfrau werden,
 Lass lieben mich, den Mädchen gleich !

ELFENFÜRSTIN.

Verlangst Du's, Röslein -- nun wohlan !
 Die Menschen nennen auf der Erden
 Die Mädchen ja der Rose Bild ; —
 Zum Mädchen soll die Rose werden,
 Und also sei der Spruch erfüllt.
 Und eine Rose sollst Du tragen,
 Gefeit von mir zu Deinem Heil ;
 Wer sie besitzt, der Erden Freuden,
 Die reinsten, werden ihm zu Theil.
 Doch merke wohl : entfällt sie jemals deiner Hand,
 So wirst Du aus dem Leben scheiden ;

Riep tot allen: „kom! ik wacht!” —
 Ach! wat zal mij 't bloeijen vromen
 Mij, wier hart zoo vruchtloos smacht
 Als de maagden met mij kozen,
 Als heur lied van liefde gloeit,
 Klaag ik — dat ons, arme Rozen,
 Nooit der liefde Lente bloeit!

ELFENKONINGIN.

Gij dwaze jeugd!
 Wat wenscht gij naar der Liefde vreugd?
 Wel u! dat ze u haar bittere smarte,
 Tot nog toe niet gevoelen deed!

DE ROOS.

Ik wil het dragen, al dat leed,
 Ik voel mij sterk.

ELFENKONINGIN.

Gij roosje! Gij? —
 Arm kind! verlaten wilt ge mij
 En 't Rijk, waar heil en vrede troonen?

DE ROOS.

o Laat mij onder menschen wonen
 En lieven, als der Maagden rij!

ELFENKONINGIN.

Blijft gij 't verlangen? — Nu, het zij! —
 Reeds noemen nu der menschen zonen
 De Roos het evenbeeld der maagd, —
 Zoo moog der maagden kroon u kroonen,
 En zij gegund u wat gij vraagt.
 En zie! een roos wil ik u geven,
 Die u beschermt met toovermacht.
Elk wie haar droeg — heeft steeds het leven
Het hoogste en reinste heil gebracht.
 Doch merk het op: ontvalt zij ooit aan uwe hand,
 Dan moet gij scheiden van het leven; —

**Doch bange nicht! — ein Frühlingshauch wird Dich als Rose
Zurück in 's Heimathland geleiten.**

Tenor.

So sangen sie; da dämmert's schon,
Ein Vogel singt im Morgenschlummer;
Die Welt erwacht zu neuer Lust,
Zu neuem Schmerz, zu neuem Kummer.

Und wie ein Blitz verschwunden sind
Der Elfen luft'ge Schaaren, —
Nur auf der Wies' ein Silberstreif
Verräth noch, wo sie waren. —

Auf schlägt das schöne Rosenkind
Wie traumend noch das Augenpaar.
Ein duftdurchfrischer Morgenwind
Wirft Apfelblüthen ihr in's Haar;
Ein Röslein, morgenangeglüht,
Am Busen, vielbedeutend, blüht.

ROSA.

Wo bin ich?
Ist's Wahrheit, ist's ein Traum? —
Nein, nein, es ist kein Zauberbild,
Mein Herzenswunsch ist mir erfüllt.
Als Mädchen wandlend auf der Erden,
Werd' ich durch Liebe glücklich werden.

Tenor.

Sie steigt den Hügel still hinauf;
Da thut vor ihren Blicken
Das weite Thal sich prangend auf,
Begränzt von Waldesrücken;
Erreicht ist bald des ersten Hauses Thür.
Sie tritt hinein und bittet freundlich hier
Um Obdach.

Vrees echter niet, — een lentezucht
 Zal u als *Roos* dan op nieuw aan 't bloemenrijk hergeven.

Tenor.

Zoo zongen zij; de morgen naakt!
 Nog sluimrend, fluit een vink in 't lommer;
 Tot nieuwen lust is de aard ontwaakt,
 Tot nieuwe smart, tot nieuwen kommer.

En sneller vliên dan bliksemglans
 Der Elfen dartle scharen,
 Slechts 't oog dunkt, in een' zilvren krans,
 Heur spoor in 't gras te ontwaren.

Nu heft het schoone Rozenkind,
 Half droomend nog, het oogenaar; —
 Een geurig-koele morgenwind
 Strooit appelbloesem over 't haar;
 Een rozenknop, die de ochtend tart,
 Rust veelbeteeknend haar aan 't hart.

ROSA.

Waar ben ik?

Is 't waarheid, is 't een droom? —
 Geen tooverbeeld, dat snel ontvlucht,
 Vervulling is 't van bede en zucht!
 Als maagd zal ik op aarde leven,
 En Liefde zaligheid mij geven.

Tenor.

Al peinzend klimt zij 't bergpad op
 En ziet, in de ochtendstralen,
 Zoo menig dal en heuveltop
 Met frissche schoonheid pralen;
 En ras bereikt zij 't eerste huis — en gaat
 Er schuchter in — en vraagt met zacht gelaat
 Om woonsteê. --

ROSA.

Bin ein armes Waisenkind,
Dem seine Lieben gestorben sind.

MARTHA.

Habt Ihr ein Zeugniss, einen Schein,
Dass man Euch trauen mag?

ROSA.

Ach nein!

Wenn Euch mein Bitten nicht bewegt --

MARTHA.

Dass Mitleid saure Früchte trägt,
Hat man im Haus erst Euresgleichen,
Pflegt Ruh' und Frieden d'raus zu weichen.

ROSA.

O nehmet auf mich mildgesinnt,
Ich wil Euch lohnen, was Ihr thut
An mir, mit meinem Herzensblut.

MARTHA.

Versprechen lässt sich viel mit Worten,
Geht, pocht dort an des Nachbars Pforten --
Fort, fort! --

Tenor.

Es war der Rose erster Schmerz, --
Trostbittend schaut sie Himmelwärts;
Und weiter unter Abendglüh'n
Waltt still die Blumenkönigin.
Ein einsam Häuschen, unscheinbar,
Nimmt jetzt ihr Auge wieder wahr.
Am Friedhof liegt es angelehnt,
Vom Fliederbaume rings verschönt;
Durch's off'ne Thor ragt Kreuz und Stein,
Verklärt vom gold'nen Abendschein.
Sie tritt hinein, da steht ein Greis,
Gebückt das Haupt, wie Silber weiss.

ROSA.

Geef een arme wees gehoor,
Die al haar lieven reeds vroeg verloor!

MARTHA.

Hebt ge een bewijs van vrouw of baas,
Of een getuigschrift, zeg?

ROSA.

Helaas:

'k Heb niets dan traan en bede en zucht. —

MARTHA.

Het meêlij draagt meest zure vrucht!
Zulk volk als gij brengt zelden zegen.
Wanneer men 't heeft in huis gekregen.

ROSA.

Och neem mij op — 'k ben trouw en goed;
Vergelden wil ik wat gij doet
Met dankbaar, liefdevol gemoed.

MARTHA.

Mooi praten, ja! dat zoudt ge kunnen!
'k Wil 't liever aan mijn buurlui gunnen —
Weg, weg! —

Tenor.

Dat was, o Roos! uw eerste smart! —
Zij heft ten Hemel 't droeve hart
En — met getroosten, kalmen zin
Dwaalt verder nu de bloemvorstin.

En aan de helling van het pad
Ziet zij een stulpjen — aan den kant
Omringd door vlier en wingerdblاد, —
Als leunend aan des kerkhofs rand,
Waar menig kruis en steen en krans
Te prijken staan in d' avondglans.

Zij treedt er in — met zilver haar,
Half bukkend, staat een grijsaard daar,

Er gräbt, den Spaten in der Hand,
Ein Grab in's grüne Land.

ROSA.

Für wen ist's Grab hier, tief und klein ?

TODTENGGRÄBER.

Für uns'res Müllers Töchterlein.

ROSA.

O arme Schwester, tief beklagt! —

TODTENGGRÄBER.

Ein schwerer Tod, ein Tod voll Schmerzen,
Zu sterben am gebroch'nen Herzen! —

ROSA.

Wie soll ich mir dein Reden deuten ?

TODTENGGRÄBER.

Wer heiss geliebt und ward betrogen,
Der hat ein Todesloos gezogen —
Er wird befreit von seinen Schmerzen
Nur an der Erde Mutterherzen. —

ROSA (*für sich.*)

Bringt treue Liebe solche Leiden !

TODTENGGRÄBER.

Doch sieh', da kommt mit Trauersang
Der Leichenzug den Weg entlang.

C h o r.

Wie Blätter am Baum,
Wie Blumen vergeh'n,
Wie Blüthenflaum
Die Winde verweh'n,
So geht vorbei
Des Lebens Mai. —
Eh' wir's denken,
Deckt das Grab,
Was das Leben
Liebes gab.

En met de spade in stramme hand
Graaft hij een graf in 't zand.

ROSA.

Voor wie dat kleine, diepe graf?

DOODGRAVER.

Ras daalt er 's Moolnaars kind in af!

ROSA.

o Arme zuster, diep beklaagd!

DOODGRAVER.

Een' bittren dood, een' dood vol smarte,
Te sterven met gebroken harte!

ROSA.

Och! of ge uw woorden mij verklaarde'!

DOODGRAVER.

De trouwste liefde, wreed bedrogen,
Wat zou, na 't strijden, zij vermogen
Dan, van een leven zonder waarde
Te rusten in den schoot der aarde?

ROSA (*in zich zelven.*)

Wordt trouwe liefde zoó bedrogen!

DOODGRAVER.

Doch, hoor! daar komt reeds droef en bang
De stoet met statig treurgezang.

K o o r.

Als 't jeugdige loof,
Als, bloesems! uw tooi,
Den wind ten roof,
Den stormen ter prooi,
Zoo gaat voorbij
Ons Lentgetij'. —
Eer wij 't denken,
Dekt het graf,
Wat het leven
Liefs ons gaf.

ROSA.

O Schwester, tief beklagt!

C h o r.

Wir werfen in dein frühes Grab.

Die Blumen betend still hinab.

TODTENGGRÄBER.

Sei dir die Erde leicht!

C h o r.

Der Erde geben wir zurück

Dich, unsre Hoffnung, unser Glück —

ROSA.

Schlumm're sanft!

C h o r.

Schmerz ging mit uns an's Grab hinaus,

Schmerz geht mit uns in's Trauerhaus!

ROSA.

Ruh' sanft! —

Tenor.

Die letzte Scholl' hinunterrolt,
 Die letzte Thräne ward gezollt;
 Und still nach Haus gewandelt sind,
 Die zur Ruh' geleitet des Müllers Kind;
 Auch der Todtengräber verlässt den Ort,
 Nur das Mädchen kniet noch am Grabe dort.

Schon glänzet aus tiefblauem Himmel
 Der Sterne gold'nes Glanzgewimmel;
 Das mondlicht lauscht durch's Laub der Linden,
 Als sucht' was Liebes es zu finden.
 Die Pilg'rin hebt sich jetzt empor,
 Und wandelt nach des Kirchhofs Thor.

TODTENGGRÄBER.

Wo willst Du hin? Feucht wird die Nacht —

ROSA.

o Zuster, diep beklaagd!

K o o r.

Wij plukken, biddend, voor uw graf
Een' krans van frissche bloemen af.

DOODGRAVER.

o Drukke u de aarde zacht!

K o o r.

Wij geven stil aan de aarde weer
't Geluk, dat gij ons gaaft, o Heer!

ROSA.

Sluimer zacht!

K o o r.

Wij kwamen hier met treurend hart
En keeren weer met dubbele smart.

ROSA.

Slap zacht!

Tenor.

Het laatste zand rold naar beneên:
En schreijend, 't hoofd gebukt, en zacht,
Trekt langzaam weer de lijkstoet heen,
Die des Moolnaars dochter ter ruste bracht;
Ook de grijze graver gaat weer naar huis, —
En slechts Rosa toeft biddend bij het kruis.

Reeds schittert in diepblauwen hemel
Der sterren fonklend lichtgewemel;
Het maanlicht zweeft door 't loof der linden,
Of 't ook wat lieflijks daar mogt vinden,
En Rose — als ging ze onwillens voort —
Treedt langzaam naar des kerkhofs poort.

DOODGRAVER.

Waarheen, mijn kind? kil is de nacht!

ROSA.

Mich leuchtet heim der Sterne Pracht.

TODTENGRÄBER.

Denk', Kind, es sei des Vaters Bitte:
Verweil' die Nacht in meiner Hütte,
Das Wenige, was mir gehört,
Sei Dir mein Kind gewährt.

ROSA.

Hab' Dank — met neuer Lebenslust
Erfüllt dies freundlich' Wort die Brust —
Ich folg' Dir; bis zum Morgenschein
Will ich Dein Gast, mein Vater sein.

TODTENGRÄBER.

Du siehst, schmucklos ist meine Wand.

ROSA.

Das Kränzchen dort am weissen Band'.

TODTENGRÄBER.

Das gilt mir wohl als höchstes Gut;
Mein liebes Weib, das draussen ruht,
Trug diesen Kranz im blonden Haar,
Als mein sie wurde am Altar.
Doch lass die Todten ruh'n —
Sie haben Frieden nun.
Uns stelle Gott die Engelwacht
Zu unserm Schlaf in dieser Nacht.

ROSA.

Behüt sie Euch, wie alle Guten!

TODTENGRÄBER.

Schlaf sanft!

ROSA.

(Gebet.)

Dank, Herr, Dir dort im Sternenland,
Du führtest mich an Vaterhand,
Und in der Leiden Becher fiel
Ein Himmelstropfen süß und kühl;

ROSA.

Mij licht naar huis der sterren pracht!

DOODGRAVER.

Denk, kind! — het zij eens Vaders bede —
Dat gij deez' nacht hier toeft — kom mede!
Mijn nedrig dak, zijt gij tevreê,
Geve u een legersteê?

ROSA.

Heb dank! — weer nieuwe lust en kracht
Heeft mij uw vriendlijk woord gebracht;
Ik volg u — tot den uchtendschijn
Wil ik uw gast, o Vader! zijn.

DOODGRAVER.

Gij ziet — toei siert hier vloer noch wand!

ROSA.

Wat is die krans, aan zijden band?

DOODGRAVER.

Dat is mijn rijkdom en mijn lust!
Mijn lieve gaê — die ginder rust —
Droeg eens dien krans in 't blonde haar.
Toen ze als mijn bruid stond aan 't altaar. —
Doch — laat den dooden vreê!
Zij hebben 't heil alreê: —
Ons zende God zijn Englenwacht
Om ons te hoeden in dees' nacht!

ROSA.

Bewaar' zij u, als alle vromen!

DOODGRAVER.

Slaap zacht!

ROSA.

(*Gebed.*)

O God, vol goedertierenheid!
Uw Vaderhand heeft mij geleid,
En in mijn' leidenskelk goot Gij
Een' drup van levensartsenij;

Nun wolle Ruh' der Müden schenken,
 Dass ich gestärkt dem jungen Tag,
 Was er auch bring' entgegen blicken mag! —

(*Im Einschlummern.*)

Ob SIE wohl mein gedenken? —

Elfenchor.

Schwesterlein!
 Hörst Du nicht beim Sternenschein
 Unser Lied,
 Hörst Du nicht die Glückchen fein,
 Rosenblüth?
 Lass' Dich nicht berücken,
 Kehr' zu uns zurück,
 Hoffe nicht auf Glück!
 Nur bij uns
 Im Reich der Elfen
 Wohnt die Lust,
 Aber Schmerz und Leiden
 In der Menschenbrust.

Schwesterlein!
 Klingt in Deinen Traum hinein
 Nicht unser Gruss?
 Fühlst Du nicht in Mondenschein
 Unsern Kuss?
 Lass' Dich nicht berücken,
 Kehr' zu uns zurück!
 Hoffe nicht auf Glück!
 Wahnst Du, dass auf Erden
 Wohne dauernd Glück?
 In der Schmerzensträne
 Stirbt der Freude Blick.
 Röslein, komm' zurück
 Hoffe nicht auf Glück,
 Komm zurück!

Geef nu der moede rust en vrede,
 Dat zij, gesterkt, met dankbaar oog,
 Den dag aanschouw', wat hij ook brengen moog'.

(*Bij 't inslapen.*)

Hoort ge, Elfen! óók die bede?

Koor der Elfen.

Zusterlijn!

Hoort ge, bij der sterren schijn,

Ons gekoos?

Zal ons lied u welkom zijn,

Lenteroos?

Laat u niet verlokken;

Keer terug, o Roos!

De Aard' is vreugdeloos!

Slechts bij ons

In 't Rijk der Elfen

Is genot, —

Kommer, leed en lijden

Is der Menschen lot.

Zusterlijn!

Zal uw zoetste droom niet zijn

Van ons gezang?

Kust een straal van maneschijn

Niet uw wang?

Laat uw niet verlokken;

Keer terug, o Roós!

De Aard' is vreugdeloos!

Zoekt ge heil voor 't harte,

Waar der weelde lach,

Door den traan der smarte,

Nauwlijks scheemren mag? —

Keer terug, o Roos!

De Aard' is vrengdeloos. . . .

Keer terug!

Zweiter Theil.**Tenor.**

In's Haus des Todtengräbers
Fällt durch die Fensterlein,
Umrankt vom Epheugitter,
Der holde Morgenschein.
Es weckt mit leisem Grusse
Der Greis die Pilgerin. --

ROSA.

Hab' Dank für Deine Güte,
Nun will ich weiter zieh'n.
Und woll' die Hände legen
Auf's Haupt, mein Vater, mir,
Beglückt mit Deinem Segen,
Nur so geh' ich von Dir.

TODTENGRÄBER.

O glücklich, dreimal glücklich ist,
Wer Dich als seine Tochter küsst,
Hör' meine Bitte: folge mir,
Ich gebe treue Eltern Dir.

Tenor.

Die Rose sinkt an seine Brust.
Sie grüsst des Lebens erste Lust.

Sopran und Alt.

Zwischen grünen Bäumen
Schaut des Müllers Haus,
Wie der Sitz des Friedens
Auf das Thal heraus.

Waldbach's wilde Woge
Treibt das rasche Rad,
Das, wie Liebesschnen,
Niemals Ruhe hat.

In dem Gärtchen neben
Schmückt die Frühlingslust

Tweede Deel.**Tenor.**

In 't nedrig huis des gravers
 Dringt de eerste morgengloor
 Nu tusschen 't klimop-loover
 De kleine vensters door; --
 De grijsaard wekt het meisje
 Uit diepe en zoete rust.

ROSA.

Heb dank voor al uw liefde!
 'k Ga thans met nieuwen lust:
 Maar geef mij, op mijn wegen.
 Waarheen mijn pad ook ga,
 Uw' vromen vaderzegen
 En volg de uw oog mij na!

DOODGRAVER.

Gelukkig noemt mijn hart den man,
 Die U als kind omhelzen kan; —
 Och 'k bid u, volg mij zonder schroom,
 Ik geef u Ouders goed en vroom.

Tenor.

En Rose, in dank, den grijsaard kust,
 Haar daagt des levens eerste lust!

Sopraan en Alt.

Tusschen groenend loover
 Staat des Moolnaars kluis;
 Vrede omzweeft het plekje,
 Vrede woont in 't huis.

Zie, de wilde woudbeek
 Giet op 't Molenrad —
 Als der Liefde Smachten,
 Zonder rust — haar nat.

Duizend bloemen tieren
 In den kleinen tuin,

Sich mit frischen Blumen
Locken, Haar und Brust.

Grüne Epheuranke
Hat die Gartenwand
Mit dem Blätternetze
Zierlich überspant.

Tenor.

Von dem Greis geleitet
Mit dem Sonnenstrahl,
Kommt die Mädchenrose
Jetzt zur Mühl' im Thal.

TODTENGÄBER.

Auf dieser Bank, von Linden
Beschattet, harre mein!

ROSA.

Gesegne Gott den Schritt! —

(Allein.)

So soll das höchste Glück auf Erden,
Das heissersehnte, mir doch werden,
Theilnehmen wird an meinem Schmerz,
An meiner Lust ein Elternherz? —

TODTENGÄBER.

Komm, liebes Kind, zu uns herein!

MÜLLER.

Wie, ist es Täuschung, ist es Schein?

MÜLLERIN.

Der Tochter gleicht sie auf ein Haar.

ROSA.

Mir ist so selig — wunderbar.

TODTENGÄBER.

Nun, lieben Leute, hatt' ich Recht?

MÜLLER.

Bewährt ist stets, was Ihr auch sprecht.

TODTENGÄBER.

Ist's nicht ein schmuckes Mägdelein,
Der Rose gleich, so zart und fein?

Duizend vogels kwelen,
 In der linden kruin.
 Tusschen beekgeklater,
 Tusschen bladgeruisch,
 Staat, in 't groen verborgen,
 Zóó des Moolnaars huis!

Tenor.

In des grijsaards hoede
 Gaat nu, blij te moê,
 Zóó het Rozenmaagdlijn
 Naar den molen toe.

DOODGRAVER.

Wacht me op dees bank — door linden
 Beschaduwd — lieflijk kind!

ROSA.

Gezegd zij uw gang!

(*Alleen.*)

Zoo wordt dan 't hoogste heil van 't leven,
 Het lang begeerde, mij gegeven;
 Deelnemen aan mijn vreugde en snart
 Zal nu een minnend ouderhart. —

DOODGRAVER.

Kom, maagdlijn! kom — gij wordt gewacht!

MOLENAAR.

Wat ziet mijn oog — hoe! kan het zijn?

MOLENARIN.

Och! hoe gelijkt ze ons dochterlijn!

ROSA.

o Harteweelde — nooit gedacht!

DOODGRAVER.

Nu vrienden! zegt — had ik gelijk?

MOLENAAR.

Gij maakt ons, Armen! weder rijk!

DOODGRAVER.

Is 't niet een roos gelijk — dat kind!
 En even waard, te zijn bemind?

MÜLLER.

Aus Ihren Augen spricht es laut;
Wohl bin ich werth, dass ihr mir traut.

MÜLLERIN.

So fülle denn in Brust und Haus
Den leeren Platz der Todten aus.

ROSA. MÜLLER UND MÜLLERIN. TODTENGGRÄBER.

ROSA.

O Wonne, o du Himmelslust.
Ihr nehmt mich an die Elternbrust!
Nehmt meiner Liebe ganzen Schatz,
Nur lasst mir diesen theuren Platz.

MÜLLER UND MÜLLERIN.

O Wonne, o du Himmelslust;
Wir halten Dich an unsrer Brust,
Wir geben Dir den besten Platz;
Sei Deine Liebe uns Ersatz.

TODTENGGRÄBER.

O Freude, o du Himmelslust,
Sie ruht an treuer Elternbrust;
So wird ihr doch an diesem Platz,
Für manches Leiden nun Ersatz.

Tenor.

Bald hat das neue Töcherlein
Der Eltern ganzes Herz,
Und um die Heingegang'ne bleibt
Nur noch der Wehmuth Schmerz.
Im ganzen Dörfchen, weit und breit.
Ist Kein's das sie nicht liebt,
Im ganzen Dörfchen, weit und breit
Nicht Ein's, das sie betrübt.
Schön Röschen, — seufzt wold manches Herz,
Du süsse Augenlust,
Ach dürft' ich ruhen wonniglich
An Deiner bluh'nden Brust!

MOLENAAR.

't Is zeker, dat zoo klaar een oog
Nog nooit een minnend hart bedroog.

MOLENARIN.

Zoo neem dan in ons huisgezin
De plaats der dierbre dochter in.

ROSA, MOLENAAR EN MOLENARIN, DOODGRAVER.

ROSA.

o Weelde! na zoo bittere smart!
Gij neemt mij aan uw ouderhart!
Och! dat mijn liefde u dan den schat
Hergeev', dien gij verloren hadt!

MOLENAAR EN MOLENARIN.

o Weelde, na zoo bittere smart!
Wij drukken u aan 't ouderhart!
In u hervonden wij den schat,
Dien onze ziel verloren had.

DOODGRAVER.

o Weelde, na zoo bittere smart!
Zij rust weer aan een ouderhart!
En — wat zij leed! — die rijke schat
Vergoed wat haar ontbroken had.

Tenor.

En 't nieuwe dochtertje won snel
Geheel der oudren hart,
Al treuren ze om de ontslaapne wel
Nog in verzachte smart, —
En nergens is, in dorp of oord,
Er een, die haar niet mint,
Of leed verwekt, door blik of woord,
Aan 't zedig Rozenkind;
Ja! menig knaap zucht diep en warm:
„Ach Roosje! waart ge mijn
„Ik zou, omsloten door uw' arm,
„Uw trouwe liefste zijn!”

Männerchor.

Bist Du im Wald gewandelt,
 Wenn's d'rinn' so heimlich rauscht,
 Wenn aus den hohen Büschen
 Das Wild, aufhorchend, lauscht?
 Bist Du im Wald gewandelt,
 Wenn d'rinn' das Frühlicht geht,
 Und purperroth die Tanne
 Im Morgenscheine steht?
 Hast Du da recht verstanden
 Des Waldes zaub'risch Grün,
 Sein heimlich, süßes Rauschen,
 Und seine Melodie'n? —
 O Herz, wenn Dir die Erde
 Nicht hält, was sie versprach,
 Wenn Lieb' und 'Treu' die Schwüre
 In arger Falschheit brach,
 Dann komm', ruft's aus dem Walde,
 Komm' her in meine Ruh',
 Mein leises, kühles Rauschen
 Küsst Deine Wunden zu.

Bist Du im Wald geblieben,
 Wenn's still zum Abend wird,
 Wenn durch die dunklen Tannen
 Der letzte Lichtstrahl irrt;
 Bist Du im Wald geblieben,
 Wenn sich das Mondenlicht
 Wie eine Silberbinde
 Um jedes Bäumchen flicht,
 Hast Du da an dem Herzen
 Des Waldes angedrückt,
 Nicht selig froh zum Himmel
 Dein Nachtgebet geschickt? —
 O Herz, wenn Dich die Menschen
 Verwunden bis zum Tod,
 Dann klage Du dem Walde,

M a n n e n k o o r.

Zijt gij door 't woud getogen,
 Wanneer, van 't schuwe wild,
 Langs tak en struik gevlogen,
 Het ridslend loover trilt ?
 Zijt gij door 't woud gekomen,
 Waar 't uchtendzonlicht speelt,
 En 't bruin der denneboomen
 Met vloeibaar goud penseelt ;
 En mogt uw oor er vangen
 De melodij van 't woud,
 De blijde vogelzangen
 En 't suizend bladgekout ?
 o Hart! — wanneer u 't leven
 Om alle hoop bedroog,
 Uw dierbren u begeven
 En alle liefde loog. . . .
 Dan ruischt, in 't dichte lommer
 Als uit een' Englenmond :
 „Mijn stilte, stilt uw' kommer ;
 „Mijn koelte, koelt uw wond !”
 Zijt gij in 't woud gebleven,
 Tot weer de scheemring daalt
 En door de stille dreven
 De laatste lichtstraal dwaalt ?
 Zijt gij in 't woud gebleven,
 Tot gij 't licht der maan
 Als zilvergaas zaagt zweven
 Door 't sluimrend loof der blaân ;
 En zondt ge, in 't mos gebogen,
 (Als aan een moederhart)
 Uw bede naar den Hoogen,
 Uw bede in vreugd en smart ? . . .
 o Hart! — wanneer het leven
 U kwetste tot den dood,
 Klaag dan die stille dreven

Vertrauend, Deine Noth.
 Dann wird aus seinem Dunkel,
 Aus seinem Wundergrün,
 Beseligend zum Herzen
 Des Trostes Engel zieh'n.

Alt.

Im Wald, gelehnt am Stamme,
 Am alten Eichenbaum,
 Da weilt der Sohn des Försters,
 Versunken wie im Traum.
 Er hat des Müllers Töchterlein
 So lieb, wie Keiner mehr,
 Und wandelt nun im süßen Traum
 Vom Liebesglück einher.
 Fragt wohl die Sternenblumen,
 Fragt sie wohl Tag für Tag,
 Und will dem „Ja“ nicht glauben,
 Das das Orakel sprach.

Sopran und Alt.

Der Abendschlummer
 Umarmt die Flur,
 Im Liebeskummer
 Wacht Röslein nur.
 Sie schaut hinein
 In die Mondesnacht,
 Und hat voll Sehnen
 An ihn gedacht.
 Da klingt sein Lied
 Heraus vom Wald,
 Das Frühlingslust
 In's Herz ihr schallt.

Uw lijden en uw' nood, —
 Dan ruischt het door dat lommer,
 Als waar' 't uit Englenmond:
 „Mijn stilte, stilt uw' kommer,
 „Mijn koelte, koelt uw wond!”

Alt.

In 't woud, in 't dichst der twijgen,
 Geleund aan d' eikenboom,
 Daar staat een jonge jager
 Verdiept als in een' droom;
 Hem is des Moolnaars dochterlijn
 De Liefste boven al,
 Haar beeld omzweeft hem waar hij gaat,
 Langs bosch en berg en dal;
 Hij plukt er asterbloemen
 En vraagt zich telkens af:
 Mag ik het „ja” gelooven,
 Dat mij 't orakel gaf?

Sopraan en Alt

Reeds zinkt het lommer
 Ter ruste ineen,
 In liefdekommer
 Waakt Roosje alleen.
 Zij blikst verstrooid
 In den klaren nacht,
 Maar heeft aan hem, slechts
 Aan hem gedacht.
 Daar hoort ze in 't woud
 Een stem, die zingt, —
 En 't is of Lente
 In 't hart haar dringt.

MAX.

Ich weiss ein Röslein prangen
 Im holden Frühlingschein,
 Das möcht' so gern ich fragen,
 Willst Du mein Röslein sein ?

Und wann ich komm' zu fragen,
 Da schaut mich's freundlich an,
 Da ist's mit einem Male
 Um meinem Mutl. gethan.

Sagt Dir nicht 's Herz im Busen.
 Du Ros' voll Frühlingschein :
 Ich will nie eines And'ren
 Denn nur dein Röslein sein ?

ROSA.

Schlaf wohl, Du lieber Sängersmann,
 Dein Röslein blüht für Dich.
 Komm' nur recht bald, Herzliebster sein,
 Komm' bald zu ihm und sprich !
 Ich will Dein Röslein werden ;
 Mein Frühling werde Du,
 Komm', weck' mit Deinen Küssen
 Mich aus der Winterruh' !

C h o r.

O sel'ge Zeit, da in der Brust
 Die Liebe auferblüht,
 Und morgenhell das Angesicht
 In ihrer Wonne glüht —
 O sel'ge Zeit ! —

B a s s.

Wer kommt am Sonntagmorgen
 Im festlich grünen Kleid ?
 Es ist der Sohn des Försters,
 Der um Schön-Röslein freit.

MAX.

Ik weet een rozenknopje
 Dat bloeit in zonneshijn, —
 Ik mogt het gaarne vragen :
 Wilt ge mijn roosje zijn ?
 Maar, als mijn mond wil spreken,
 Dan lacht het lief gelaat
 Zoo vriendlijk-schaliks mij tegen,
 Dat al mijn moed vergaat.
 o Roos! zegt niet uw harte,
 Al bloeit ge in zonneshijn, —
 Nooit wil ik iemands anders,
 Dan uw, uw roosje zijn ?

ROSA.

Slaap zacht, gij lieve zanger! slaap!
 Ik bloei voor u alleen ;
 Kom ras, — en sla uw' steunende arm
 Om 't teeder roosje heen :
 Weet! — de uwe zal ik blijven! —
 Wees gij mijn lentelust!
 En wek mij, met uw kussen,
 Uit doodsche winterrust!

K o o r.

o Zaal'ge tijd! als in 't gemoed
 De bloem der Liefde bloeit.
 En 't vreugdestralend aangezicht
 Nu van haar zonlicht gloeit.
 o Zaal'ge tijd!

B a s.

Wie komt, des zondagsmorgens,
 In 't lichtgroen pronkgewaad ?
 Het is de zoon des Jagers,
 Die Roosje vragen gaat!

Und als der Müller fraget,
 Was wohl ihr Herzlein spricht,
 Birgt sie an seinem Busen
 Verschämt das Angesicht;
 Umschlingt mit beiden Armen
 Fest den geliebten Mann;
 So schlingt sich an die Eiche
 Der Epheu gläubig an.

Sopran und Alt.

Ei Mühle, liebe Mühle,
 Wie schau'st so schmuck du heut?
 Du trägst geziert mit Blumen
 Ein sonntägliches Kleid.
 Du hast selbst deine Giebel
 Mit Kränzen reich geschmückt,
 So froh hast du doch nimmer
 In 's Thal hineingeblickt.
 Ei Waldbach, wie manierlich
 Trollst Du am Haus vorbei!
 Du fleissig' Rad der Mühle,
 Bist du heut' arbeitsfrei?
 Ei Knappen, liebe Knappen,
 Wie seht so schmuck ihr heut,
 Ihr tragt verziert mit Bändern
 Das schönste Sonntagskleid.
 Ihr habt die neuen Hüte
 Mit Blumen reich geschmückt,
 Und sie coquett manierlich
 Schräg auf den Kopf gedrückt.
 Ei Knappen, warum feiern
 Am Wochentage heut'
 Das fleiss'ge Rad der Mühle
 Und ihr, die fleiss'gen Leut'?

En als de Moolnaar, schertsend,
 Vraagt: hoe haar hartje slaat?
 Verbergt zij, aan zijn boezem,
 Haar rozenrood gelaat
 Dan sluit zij in hare armen
 Hem, dien ze lang reeds mint:
 Gelijk een rank van klimop
 Om d'eikenstam zich windt.

Sopraan en Alt.

Wel molen, lieve molen!
 Hoe zijt ge nu zoo mooi?
 Gij draagt, gesierd met bloemen,
 Een' rijken zondagstooi!
 Tot zelfs uw spitse gevel
 Hangt vol met krans bij krans.
 Zoo vrolijk zaagt ge nimmer
 In 't lachend dal, dan thans! —
 Wel woudbeek! hoe zoo dartel?
 Wat plast en klatert gij?
 Wel, nijvre raderspaken!
 Waarom van arbeid vrij? —
 Wel knapen, lieve knapen!
 Waarom zoo bijster mooi?
 Gij draagt, gelijk de molen,
 Uw' besten zondagstooi!
 Waartoe, met lint en bloemen,
 U opgepronkt zoo net,
 En 't hoedje, op zeven haartjes,
 Zoo aardig schuins gezet?
 Kom! zeg ons, waarom rusten
 — En midden in de week —
 Het vlijtig rad des molens,
 De Jeugd uit heel de streek?

Chor.

Was klingen denn die Hörner
Im Morgendämmerchein,
Was bringen sie ein Ständchen
Vor ihrem Kämmerlein ?

Hochzeit wird gefeiert!
Wörtlein ach so süß,
Schlüsslein zu dem traurem
Eheparadies!

Hochzeit wird gefeiert!
Röslein, auf erwach'!
Fei're froh noch Deinen
Letzten Mädchentag.

Die Kirchenglocken klingen,
Und vor des Heilands Bild
Hat sich aus ihrem Traume
Die Wahrheit schön enthüllt.

Den Bund der treuen Herzen
Hat Priester mund geweiht,
Den Schwur der treuen Liebe
Schrieb ein die Ewigkeit.

Im Hause der Müllers
Da tönen die Geigen,
Da springen die Bursche
Im wirbelnden Reigen,
Da klingen die Gläser,
Schallt „Hussah“ darein.

Im Hause des Müllers
Da zittert die Diele,
Es drängt sich und hebt sich
Im bunten Gewühle
Und alles jauchzt: Hussah,
Hoch Bräut'gam und Braut! —

Tenor.

Und wie ein Jahr verronnen ist,
Sein Knöspchen zart Schön-Röslein küsst.

K o o r.

Wat klinken blij de horens
 Bij 't uchtend-schemerlicht,
 Wat klinkt er voor haar raamen
 Een vrolijk bruidsgedicht!
 Bruiloftsdag, vol zoetheid!
 U zij lof en prijs!
 Gouden sleuteldrager
 Van het Paradijs!
 Wekke u dan die bruidsdag,
 Roosje! uit zoete rust;
 Laatste dag van vrijheid,
 Eerste dag van lust!
 De kerkklok doet zich hooren; --
 En voor 't gewijd altaar
 Staat -- wat ze liefliks droomde --
 Nu schoon en lieflijk daar:
 Des vromen Priesters zegen --
 Der reinste liefde loon, --
 Een eed van trouw -- gedragen
 Door Englen voor Gods troon!
 En hoor! in den molen
 Daar zwieren en springen,
 Bij fluit en violen,
 De knapen -- en zingen
 En schatren en juichen:
 Leev' bruijom en bruid!
 Hoe rinklen de glazen,
 Hoe trillen de planken,
 Bij 't dansen en razen,
 Bij 't groeten en danken,
 Bij 't schatren en juichen,
 Leev' bruijom en bruid.

Tenor.

En naauwlijks streek een jaar langs 't dal,
 Of 't Roosje heeft haar knopje al, --

Es ruht gewiegt von Mutterlust,
 Mit Augen blau an ihrer Brust;
 Es lächelt, und die Händchen langen
 Als wollt's die Mutterlieb' umfängen;
 Sie aber schaut durch Tränenflor
 Mit heissem Dank zu Gott empor,
 Nimmt still die Ros', ihr Lebens-Pfand,
 Und giebt's dem Kindlein mit zitternder Hand.

ROSA.

Nimm hin mein Glück, du kleines Herz,
 Ich geh' beseligt heimathwärts;
 Mein ward der Erde Seligkeit,
 Nach dieser giebt es keine Freud';
 Leb' wohl mein Kind; — du treuer Mann,
 Zu End' ist meine Pilgerbahn,
 Ich scheide ohne Schmerz und Weh',
 Weil ich im Glück von hinnen geh': —
 Das ist kein bleicher, schwarzer 'Tod,
 Das ist ein 'Tod voll Morgenroth!

Tenor.

Und wie sie noch so leise spricht,
 Verlöscht der Augen Frühlingslicht.

Engelstimmen.

Röslein!
 Zu Deinen Blumen nicht,
 Zu uns, zu höh'rem Licht
 Schwing' Dich empor,
 Damit Du schaust
 Von Himmelshöh'n,
 Wie Dein Knösplein zart
 Blüht und gedeiht, —
 Dass einstens empfang'st Du's,
 Wenn es die Rose
 Unbefleckt Dir zurückbringt! —
 Sei uns gegrüsst,
 Liebliche Rose! —

Met lichtblauwe oogjes, diep en klaar,
 Maar teer en kwijnend ligt het daar,
 Zoet lacht het — doch op 't welkend wezen
 Is reeds het merk des doods te lezen. . . .
 De moeder blik, met vochtig oog,
 Maar dankbaar, tot den Heer omhoog,
 Neem stil de roos — *haar levenspand* —
 En geeft die aan 't wichtje, met bevende hand.

ROSA.

Neem mijn geluk, o dierbaar wicht!
 En zij mijn dood uw levenslicht!
 Wat de Aarde aan heil heeft, was mijn deel,
 Dat zij het uwe thans geheel;
 Vaarwel, mijn kind! — mijn dierbre gâ! —
 Mijn pelgrimstocht is nu volbracht.
 Uw liefde, uw zegen volgt mij na,
 En 'k schei dus zonder traan of klacht; —
 Dat is geen droeve, duistere dood
 Dat is een dood, vol morgenrood!

Tenor.

En zie! terwijl zij 't zachtkens uit,
 Is 't of haar lieflijk oog zich sluit.

Engelenstemmen.

Roosje! —

Niet tot uw' bloemengard,

Hooger nog — Hemelwaart,

Keer' zich uw oog, —

Tot gij moogt zien,

Van 's Hemels boog,

Hoe uw teedre knop

Bloeit en gedijt;

Tot ge eens in dien Hemel,

Als 't onbevlekt de roos terugbrengt,

Vereend weer zijt! —

Dàt zij het loon,

Roosje! . . . uwer liefde!

C h o r.

Was klingen denn die Hörner
 Im Morgendämmerchein,
 Was bringen sie ein Ständchen
 Vor ihrem Kämmerlein?

Hochzeit wird gefeiert!
 Wörtlein ach so süß,
 Schlüsslein zu dem traurem
 Eheparadies!

Hochzeit wird gefeiert!
 Röslein, auf erwach'!
 Fei're froh noch Deinen
 Letzten Mädchentag.

Die Kirchenglocken klingen,
 Und vor des Heilands Bild
 Hat sich aus ihrem Traume
 Die Wahrheit schön enthüllt.

Den Bund der treuen Herzen
 Hat Priester mund geweiht,
 Den Schwur der treuen Liebe
 Schrieb ein die Ewigkeit.

Im Hause der Müllers
 Da tönen die Geigen,
 Da springen die Bursche
 Im wirbelnden Reigen,
 Da klingen die Gläser,
 Schallt „Hussah“ darein.

Im Hause des Müllers
 Da zittert die Diele,
 Es drängt sich und hebt sich
 Im bunten Gewühle
 Und alles jauchzt: Hussah,
 Hoch Bräut'gan und Braut! —

T e n o r.

Und wie ein Jahr verronnen ist,
 Sein Knöspchen zart Schön-Röslein küsst.

K o o r.

Wat klinken blij de horens
 Bij 't uchtend-schemerlicht,
 Wat klinkt er voor haar ramen
 Een vrolijk bruidsgedicht!
 Bruiloftsdag, vol zoetheid!
 U zij lof en prijs!
 Gouden sleuteldrager
 Van het Paradijs!
 Wekke u dan die bruidsdag,
 Roosje! uit zoete rust;
 Laatste dag van vrijheid,
 Eerste dag van lust!
 De kerkklok doet zich hooren; --
 En voor 't gewijd altaar
 Staat -- wat ze liefliks droomde --
 Nu schoon en lieflijk daar:
 Des vromen Priesters zegen --
 Der reinste liefde loon, --
 Een eed van trouw -- gedragen
 Door Englen voor Gods troon!
 En hoor! in den molen
 Daar zwieren en springen,
 Bij fluit en violen,
 De knapen -- en zingen
 En schatren en juichen:
 Leev' bruigom en bruid!
 Hoe rinklen de glazen,
 Hoe trillen de planken,
 Bij 't dansen en razen,
 Bij 't groeten en danken,
 Bij 't schatren en juichen,
 Leev' bruigom en bruid.

T e n o r.

En naauwlijks streek een jaar langs 't dal,
 Of 't Roosje heeft haar knopje al, --

Es ruht gewiegt von Mutterlust,
 Mit Augen blau an ihrer Brust;
 Es lächelt, und die Händchen langen
 Als wollt's die Mutterlieb' umfassen;
 Sie aber schaut durch Tränenflor
 Mit heissem Dank zu Gott empor,
 Nimmt still die Ros', ihr Lebens-Pfand,
 Und giebt's dem Kindlein mit zitternder Hand.

ROSA.

Nimm hin mein Glück, du kleines Herz,
 Ich geh' beseligt heimathwärts;
 Mein ward der Erde Seligkeit,
 Nach dieser giebt es keine Freud';
 Leb' wohl mein Kind; — du treuer Mann,
 Zu End' ist meine Pilgerbahn,
 Ich scheide ohne Schmerz und Weh',
 Weil ich im Glück von hinnen geh': —
 Das ist kein bleicher, schwarzer Tod,
 Das ist ein Tod voll Morgenroth!

Tenor.

Und wie sie noch so leise spricht,
 Verlöscht der Augen Frühlingslicht.

Engelstimmen.

Röslein!
 Zu Deinen Blumen nicht,
 Zu uns, zu höh'rem Licht
 Schwing' Dich empor,
 Damit Du schaust
 Von Himmelshöh'n,
 Wie Dein Knösplein zart
 Blüht und gedeiht, —
 Dass einstens empfang'st Du's,
 Wenn es die Rose
 Unbefleckt Dir zurückbringt! —
 Sei uns gegrüsst,
 Liebliche Rose! —

Met lichtblauwe oogjes, diep en klaar,
 Maar teer en kwijnend ligt het daar,
 Zoet lacht het — doch op 't welkend wezen
 Is reeds het merk des doods te lezen. . . .
 De moeder blikt, met vochtig oog,
 Maar dankbaar, tot den Heer omhoog,
 Neem stil de roos — *haar levenspand* —
 En geeft die aan 't wichtje, met bevende hand.

ROSA.

Neem mijn geluk, o dierbaar wicht!
 En zij mijn dood uw levenslicht!
 Wat de Aarde aan heil heeft, was mijn deel,
 Dat zij het uwe thans geheel;
 Vaarwel, mijn kind! — mijn dierbre gâ! —
 Mijn pelgrimstocht is nu volbracht.
 Uw liefde, uw zegen volgt mij na,
 En 'k schei dus zonder traan of klacht; —
 Dat is geen droeve, duistere dood
 Dat is een dood, vol morgenrood!

Tenor.

En zie! terwijl zij 't zahtkens uit,
 Is 't of haar lieflijk oog zich sluit.

Engelenstemmen.

Roosje! —

Niet tot uw' bloemengaad,

Hooger nog — Hemelwaart,

Keer' zich uw oog, —

Tot gij moogt zien,

Van 's Hemels boog,

Hoe uw teedre knop

Bloeit en gedijt;

Tot ge eens in dien Hemel,

Als 't onbevlekt de roos terugbrengt,

Vereend weer zijt! —

Dàt zij het loon,

Roosje! . . . uwer liefde!

1717815

Bij J. H. en G. VAN HETEREN, A m s t e r d a m, zijn verschene
Metrische vertalingen, door
 J. P. HEIJE.

J. SEB. BACH.
 Motet: Jesu meine
 Freude.

BARGIEL.
 Psalm 13.

BEETHOVEN.
 Machabeën (Christus
 am Oelberge)
 Hymnen. (Mis in C.)
 Phantasie. (met Piano.)
 Zeestilte enz.

Slotkoor 9e Simfonie.
 Athene's Bouwvallen.

J. B. VAN BREE.
 *Psalm 84. 1)

CHERUBINI.
 Requiem.

FRANS COENEN.
 *Albrecht Beijling.
 *Psalm 32.

GADE.
 Komala.
 Elfenkoningsdochter.
 Voorjaarsgroete.
 Kruisvaarders.

GRIMM.
 Aan de Muziek.

HÄNDEL.
 Messias.
 Simson.
 Israël in Egypte.

Josua.
 Athalia.
 Judas Maccabaëus.
 Het Alexander-Feest.
 Psalm C.

HAYDN.
 Schepping.

Jaargetijden.
 De Kruiswoorden.
 Motet.

HEINZE.
 *Des Heilands Opstan-
 ding.

BILLER.
 Jerusalem verwoest.
 Lorelei.
 Gezang der Geesten.
 o Klaag' om hen.

RICHARD HOLL.
 *Psalm 23.
 *De blinde Koning.

LUBECK.
 *Psalm.

LVOFF.
 Stabat Mater.

MARCELLO.
 Psalm C.

MENDELSSOHN.
 Paulus.
 Elias.
 Lofgezag.
 Hymne (Sopraan.)
 Lieder en (Alt.)
 Gebed.

Lauda Sion.
 Psalm 2. 42. 95, 98,
 114 en 115.
 Athalia.
 Walpurgisnacht.
 Lorelei.

MEIJERBEER.
 Geestelijke Lieder en.
 MOZART.
 Requiem.

Davidde Penitente.
 Hymne.
 Motet.

NICOLAÏ.
 *Het lied van de Klok
 REINECKE.

Belsazar.
 Geestelijk Avondlied.

REINTHALEB.
 Jephtha.

ROMBERG.
 Klokkenlied.

ROSSINI.
 Stabat Mater.

RUBINSTEIN.
 Verloren Paradijs.

SCHUBERT.
 Mirjams Zegezang.

SCHAUMANN.
 Paradijs en Peri.
 Pelgrimstocht d. Roos
 Advent-lied.
 Nieuwjaars-lied.
 Faust (*onvertolkt.*)

SCHNEIDER.
 Laatst Oordeel.

SPOHR.
 De laatste Dingen.
 Babylon's Val.
 Psalm 128.

VERHULST.
 *Psalm 84 en 145.

VIERLING.
 Psalm 137.

